

Áldozat és annak háttere

Húsvéthoz közeledve az Úr több forráson keresztül elém hozta, milyen áldozatokat hozok Érte és másokért, és mibe kerül ez nekem. Maga az Úr Jézus is megnyilatkozik arról, hogy az özvegyasszony két fillére értékesebb, mint akik a fölöslegükből adnak, meg se érezve annak hiányát. Az egyik ilyen gondolatébresztő forrás Balogh Árpád

testvérem bizonyásgtétele volt az építkezésük idejéről. Elmondta, hogy az akkori nagyon szűkös anyagi körülmények közepette (pénz)jutalmat kapott a munkahelyén, de Istenünk arra indította, hogy egy még nehezebb körülmények között élő munkatársának adja oda. Hazaérve felesége is egyetértett döntésével. Milyen áldás egy ilyen egység, és milyen szép áldozat volt az Úr előtt! A hal-

lottak elindítottak bennem egy gondolatsort három más és más helyzetről, amit szeretnék megosztani testvéreimmel tanulságképpen.

1. Egység és áldozat a következő eset is a Bibliából, de valami egészen más!!!

Anániás és Szafera is egységben voltak, de képmutató áldozatuk és hazugságuk az életükbe került. Pedig

ők is adakoztak a közösségnek, de milyen szívvel?!

2. Házasságunkat friss diplomásokként úgy kezdtük, hogy fizetésünk pont egyforma volt és megegyezett a cégünknel a takarítónői fizetéssel (nem lebecsülve azt a munkát sem). Szóval nem vetett fel a pénz minket, de jó volt megtanulni az Úrral való járás közben, hogy gondoskodunk rólunk, és adakozásunk után sem

szűkölködtünk. Örömmel hoztunk áldozatot, és ezt egységben tehettük. A mai napig megmaradt bennünk az adakozásra való készség, de ez már nem elsősorban áldozat, sokkal inkább a sáfárság megélése. Egy ilyen eset volt a munkahelyemen a tárgyjutalomosztás kapcsán, amit minden év decemberében ajándékozik a cég.

3. Több, mint 20 év munkaviszony után főnököm úgy döntött, hogy a részlegünkből én kapom a tárgyjutalmat, ami minden évben más és más értékes háztartási gép vagy elektronikai eszköz volt. Csak azon drukoltam, hogy ne mosogatógép legyen, mert kettőnknek minek, és egyébként se fért volna el a tömblakásos konyhánkban. Mit ad Istenünk? Pont egy mosogatógépet. Eldöntöttük, hogy odaajándékozzuk egy családnak, kiknek öröme mindenért kárpótolt. De ez nem volt áldozat, mert ez nekem nem került semmibe, csak sáfárságra kaptam vala-

mit, aminek meg kellett keresni az új tulajdonosát. És ez mindig egy érdekes és örömteli kihívás az Úr előtt tusakodva.

4. Még egy áldozatról szeretnék írni, ami a legnagyobb és a legértékesebb volt. Az Úr Jézus élete. Hogy mi volt a válasz a Gecsemáné-kerti imádságra, hogy „*ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár*”? Nincs leírva. De talán valami ilyesmi: „*Fiam, nagyon szeretlek téged, de nincs más lehetőség az emberiség megmentésére. Gyönyörködöm benned, fiam, bár fáj a gyötrelmed, mégis tudom, hogy vállalni fogod ezt a rettenetes áldozatot. Vidd véghez küldetésed, hogy az embereknek ne kelljen elveszniük!*” Ez egy örök, tökéletes és nagyon drága áldozat volt az Atya részéről és a Fiú részéről egyaránt, aminek a mozgatórugója a szeretet és az engedelmisség volt. Legyen a mi tetteinknek a háttérben is ez a lelkület.

Molnár István, Miskolc

„A JÓTÉKONYSÁGRÓL PEDIG ÉS AZ
ADAKOZÁSRÓL EL NE FELEJTKEZZETEK,
MERT ILYEN ÁLDOZATOKBAN
GYÖNYÖRKÖDIK AZ ISTEN.”
ZSIDÓK 13,16

A belső ember halála és élete

“Serkenj föl, aki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus.” (Ef 5,14)

A Biblia, amikor bemutatja az embert, akkor beszél többek között külső emberről és belső emberről. A külső ember kötdődik leginkább e világhoz, ezért ezt a legkönnyebb vizsgálni és megismerni. A belső emberről sokkal kevesebbet tudunk, különösen, ha figyelembe vesszük a tudománynak azt a kifejezését, hogy tudatalatti, amiről alig tudunk többet, azon kívül, hogy van.

A próféták, Jézus és az apostolok rendszeresen

használnak példázatokat és hasonlatokat, melyek a külső, anyagi világból vett példákat vetítik a belső, lelki világra. Azok számára, akik lelkiileg fogékonyak, hasznosak az ilyen példázatok, mert segítenek megérteni a nehezebb, belső összefüggéseket. De a lelkiileg elkényelmesedett ember számára rejtve maradnak a példázatok tanulságai.

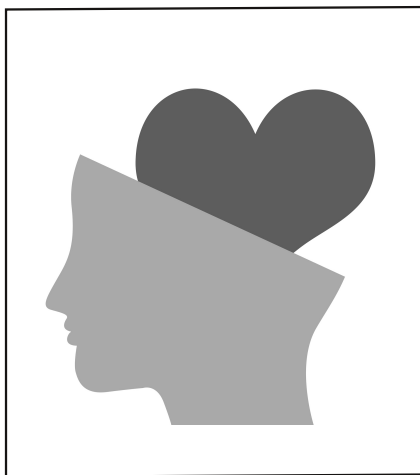
A Szentírás több helyen példázza a belső ember állapotát (mely nehezebben felismerhető) a külső ember állapotával (mely könnyebben felismerhető). Most a

halál állapotát fogjuk szemügyre venni. Nagyon szeretném, ha ez mindannyiunk számára tükröt állítana és segítene a szükséges gyógyulásban, helyreállításban.

A halál a külső ember letragikusabb, lelegezetettebb állapota. Akkor beszélünk halálról, amikor a testet olyan behatás

éri, ami leválasztja azt a belső emberről. A végzetesen sérült vagy előregedett test maga ott van, de az, aki benne lakott, már nincs jelen. Olyan ez, mint amikor a diót vagy leverik vagy éretten lehull, de már nem kötdődik a fához.

A Biblia nemcsak a külső, de a belső ember haláláról is beszél. Ez azonban, ellentétben a külső ember halálával, nem akkor következik be, amikor az élet fenntartásához szükséges feltételek nem biztosítottak, hanem addig áll fent, amíg az élet fenntartásához szükséges feltételek nem állnak a rendelkezésére. A belső ember halála ugyanis nem más, mint az Istentől való elszakíttottság állapota, más néven hitetlenség. Míg a külső ember halála esetén a testet érte valami olyan hatás, ami elválasztotta azt a belső embertől, addig a

belső ember halála esetén a belső embert érte valami olyan hatás, ami elválasztotta azt Istentől. Ezt a hatást a Biblia bűnnek nevezi. Ereje olyan nagy, hogy már az élet fogantatásának pillanatában ott áll Isten és a belső ember között. Ezért szellemi értelemben minden ember halva születik, Istentől távol, és ez a távol-ság az idő folyamán, a bűn kiteljesedésével egyre csak növekszik. Ennek az időnek pedig nem lesz vége, mert a belső ember elpusztíthatatlan, ami azt jelenti, hogy örökké kell élnie, Istentől folyton csak távolodva. Ezt az Istentől való örök létet és folyamatos távolodást hívjuk örök kárhozatnak.

Van erre az állapotra megoldás? Igen! Olyannyira, hogy nem csupán a belső ember kapcsolata állhat helyre Istennel, amit a Szentírás újjászületésnek nevez, de még a belső és külső ember kapcsolata is helyreállhat, ami a feltámadás, az örök élet. A megoldást Isten Jézus Krisztusban készítette el minden ember számára. Ő Isten Fia volt és soha nem követte el semmilyen bűnt. Ő az egyetlen, aki szellemi értelemben élve született, és egész életében szoros kapcsolatban állt Apjával, Istennel. Amikor Jézus meghalt a Golgotán, akkor ő ezt a külső és a belső ember szerint is elszenvetde. Nemcsak a testét érte olyan erőszakos behatás, ami elválasztotta azt a belső embertől, hanem a belső emberét is érte egy olyan hatás, ami elválasztotta azt Istentől. Ko-

rábban említettem, hogy ezt a hatást a Biblia bűnnek nevezi. De Jézusról ki-mondtuk már azt, hogy soha nem követte el semmilyen bűnt. Milyen bűn választotta hát el Őt mennyei Apjától? A mi bűneink. „...az Úr mindnyájunk vétékét ő reá veté.” (Ézs 53,6) Isten úgy bánt Jézussal, mintha én lettem volna ott, bűneimet neki tulajdonította.

De akkor mi a helyzet velem? Ha a bűneimet Isten Jézusra vetette, akkor azok már nincsenek köztem és Isten között? Akkor az én belső emberem ismét közösségben van Istennel és él Krisztus áldozatáért? Ha Isten Jézusnak tulajdonította azt, amit én tettem, akkor nekem tulajdonítja azt, amit Jézus tett? Majdnem. Isten kegyelme éppen ezt végzi el, de egy feltételnek ehhez még teljesülnie kell. Ez pedig a hit. Amíg nem ébred fel az Isten Fiába vetett hit a szívünkben, addig mindaz, amit az Atya, a Fiú és a Szentszellem tett és tesz értünk, csak lehetőség marad a számunkra. Amint azonban hittel elfogadjuk, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, aki ezért jött, hogy elvegye a világ bűneit, Akit mennyei Apja feltámasztott a halálból és Úrrá tette Őt mindenek felett, abban a pillanatban valósággá válik számunkra a megváltás. Ahogy a bűn elválaszt Istentől, úgy kapcsol össze a hit.

Mert Jézus nemcsak meghalt a bűneinkért, hanem fel is támadt a halálból, mégpedig úgy, hogy soha többé nem fog

meghalni. Belső embere örök kapcsoltban él Istennel és külső emberével is. Ez a külső ember azonban már más természetű. Ebben az új testben Jézus már képes volt arra is, hogy átmenjen a zárt ajtón, vagy hirtelen megjelenjen, majd eltűnjön a fizikai térben. Ebben az új testben való örök élet a mi reménységünk is. Megváltásunk ugyanis még csak elkezdődött, de nem fejeződött be. A belső emberünk és Isten hit által összekapcsolódhat, minek következtében új életet kaphatunk, de mostani külső emberünk menthetetlenül halálra van ítélve. Valamilyen módon egészen biztosan meg fogja kapni azt a behatást, ami által elválhat a belső embertől, mert *„test és vér nem örökölheti Isten országát”* (I. Kor 15,50). De a feltámadásunk vagy elragadtatásunk napján kapunk egy olyan külső embert, ami már romolhatatlan. Azt az állapotot,

amikor a belső ember Istenhez és a külső emberhez is elválaszthatatlanul és örökre kötődik, örök üdvösségnek nevezzük.

Ehhez az üdvösséghez ma kétféleképpen viszonyulhatunk helyesen. Az egyik azok esetében áll fenn, akiknek még nincs élő reménységük az örök életükre vonatkozóan. Ők még nem kerültek kapcsolatba Istennel hit által, de az Úr most elkészítette az alkalmát annak, hogy higgyenek. Kedves Barátom! Hadd bátorítsalak arra Istennel együtt, hogy higgy az Úr Jézus Krisztusban, hogy elnyerhesd bűneid bocsánatát és az örök életet! Azok pedig, akik már elnyerték bűneik bocsánatát, és megkapták az örök élet ígérését, ma újra felemelhetik szemeiket Urukra, felfrissülhetnek a régi hitben, hogy a kegyelem erői újból átjárják őket, talán minden eddigénél jobban.

Gál Lajos, Szeghalom

Priscillianus

Keresztény mártír vagy gnosztikus eretnek?

Priscillianus a IV. században egy gazdag tekintélyes spanyol családból származott, igen nagy tudású és ékesszóló ember volt, aki laikus létére tanításaival óriási hatással volt kora kereszténységére. Meghatározó szerepe volt egy ko-

moly lelki megújulásban spanyol, portugál területeken, illetve francia földön, Aquitániában, sőt tanításai még Rómában is éreztették hatásukat. A katolikus egyház hierarchiáját megerősíteni igyekvő vezetők viszont nem nézték jó

szemmel az alulról jövő keresztény megújulási mozgalom fejlődését. Fontos azt is látnunk, hogy Priscillianus és követői nem akartak kilépni a katolikus egyház kereteiből, hanem azt belülről kívánták reformjaikkal megújítani. A klérus vezetői azonban féltékenységből hamis vádak

kat bizonyítottak rá, melyeknek legfőbb képviselője Hydatitus méridai püspök volt, hisz a mozgalom fészke elsősorban az ő egyházmegyéjében volt. A vád szerint Priscillianus és tanítványainak keresztény tanításai

loadtak az egyháztól, azok ne részesülhessenek áldozásban más püspököktől.”

De a fegyelmi intézkedések nem minősültek elég hatékonynak a mozgalom visszaszorítására. Priscillianus népszerűsége olyannyira elfogadott volt, hogy még neves püspökök is hozzá folyamod-

tak tanácsért. Így fordulhatott elő, hogy Instantius és Salvianus püspökök kinevezték Avila püspökének, és így már nem lehetett laikusnak nevezni. Az igazsághoz viszont hozzátartozik, hogy a kor egyházi szokásai szerint ki-

nevezése nem volt hiteles, mert három püspök helyett csak két püspök volt jelen, és a tartományi metropolita beleegyezésére is szükség lett volna, aki történetesen Hydatitus volt. Ezért Hydatitus jelentést tett Gratianus római császárnak, aki rendeletet adott ki álpüspökökről és manicheusokról. Hydatitus megnyerte Ambrus milánói püspök támogatását is Priscillianussal szemben. Ennek hatására Priscillianust megfosztották püspöki székétől és száműzték Aquitániába. Priscillianus püspök társaival a Damasus pápához, il-

letve Ambrus milánói püspökhöz flya-
modtak meghallgatásra, de ők elutasí-
tották őket, így azok ellenfeleihez for-
dultak támogatásért, melynek köszön-
hetően visszakapták püspöki méltóságuk-
at. Fordult a kocka, most Ithacius és
Hydatius menekültek el.

A brit légión azonban 383-ban föllázad-
tak Gratianus császár ellen, s parancsno-
kukat, Maximust választották császárrá.
Ithacius ekkor őt kérte meg arra, hogy
foglaljon állást Priscillianusszal szem-
ben. Maximus elrendelte, hogy idézzék a
bordeauxi zsinat elé a priscillianizmus-
sal gyanúsítható személyeket. Először
Instantius ügyét tárgyalták, akit méltat-
lannak találtak a püspöki hivatalra. Pris-
cillianus - mivel nem bízott az egyházi
bírószágban - világi bíróság elé flyamo-
dott, mégpedig a császárhoz. Itt Hydati-
tus és Ithacius ismét megjelentek, hogy
vádolják Priscillianust és tanítványait,
ahol újabb vádakát fogalmaztak meg:
boszorkánysággal és erkölcstelenséggel
vádolták meg őket, és továbbá, hogy
asszonyokkal éjszakai összejöveleteket
tartott, és meztelenül misézett. Ezek
mellett megvádolták az őket támogató
püspököket is. Továbbá Márton, Tours és
Ambrus Milánó püspöke tiltakozása elle-
nére mágia (maleficium) bűnével vádol-
ták őket. A kínzásoknak köszönhetően
Priscillianus végül is „beismerő” vallo-
mást tett, így hat társával együtt kivé-
geztették 385-ben. Ezzel ez volt az első

eset, hogy úgynevezett keresztény egy-
ház keresztényeket halálra ítélt. Márton
és több püspök is Hydatitust és püspök-
társait ezek után elítélték, és nem vállal-
tak velük közösséget. Később Maximus
császár bukása után elérték Ithacius
püspök leváltását is. Priscillianus testét
pedig hívei mártírként temették el a
spanyol Compostellában. Symposius
portugál metropolita püspök ugyanis
felvállalta Priscillianus szellemi öröksé-
gét. A mozgalom újból erőre kapott. A
hívőket vándorpüspökök szervezték kö-
zösségekké, ami értelemszerűen kivál-
totta a helyi, Rómához hű püspökök ag-
godalmát. 400-ban a toledói zsinat már
kiközösítette a Priscillianus tanait köve-
tő püspököket. Maga Symposius, a fiával
egyetemben, visszatért az „ortodoxia”
kebelébe.

A mozgalomnak nem alakult ki külön-
álló egyházi intézményrendszere. Több-
nyire a priscilliánus eszméket valló,
vagy azokkal rokonszenvező klerikusok
(püspökök) hálózataról beszélhetünk,
ami az egyházon belül további feszültsé-
geket eredményezett. Később a megal-
kuvó trieri zsinat megadta a Római Ka-
tolikus Egyház szentesítését a kivégzé-
sekhez, és jóváhagyta a történeteket. A
mozgalom számára a kegyelemdőfést a
bragai zsinatok (561 és 572) adták meg.
Később szabaddá vált az út, hogy kiala-
kulhasson a compostellai Szent Jakab -
kultusz és zarándoklat, ezzel sikerült

Priscillianusnak még az emlékét is eltörölni. Az idők folyamán a róla kialakított kép így teljesen megváltozott. Az üldözések közepette minden, a mozgalomhoz tartozó iratot megsemmisítettek, így az utókor csak a vádlóik által fennmaradt iratok alapján ítéelhette meg Priscillianust és követőit, amikből az derült ki, hogy eretnekek, akik manicheista és gnosztikus tanokat hirdettek.

De hogyan születhetett ilyen igazságtalan ítélet?

Mindez a kor keresztény gyülekezeteit is mélyen felháborította, és még ma is megosztottá teszi a keresztény egyháztörténelem képviselőit is. Damasus pápa és Ambrus milánói püspök az egyházi hierarchiát kívánta megerősíteni. Ambrus sokat harcolt az arianizmus ellen, és ezért is nem mert támogatólag fellépni Priscillianus mozgalma mellett, mely egy másik vonalon munkálta az egyház szakadását. Míg a császár a legitimitását akarta megerősíteni azáltal, hogy úgynevezett ortodox püspökök igényeit szorgálta ki. Mellesleg így tudott pénzhez jutni, mert a törvény lehetőséget biztosított arra, hogy a manicheusok vagyonát lefoglalja. És bár Ambrus püspök erősnek ítélte a kivégzéseket, és felszólalt ellene, és az új pápa, Siricius is tiltakozott a halálos ítélet ellen, hiába kérte be a bírósági aktákat, a császárnak már nem állt érdekében a halálos ítéletek visszavonása. A császár további katonai

vizsgálóbizottságot küldött Hispániába, hogy felkutassák Priscillianus híveit, és vagyonukat elkobozzák. Hydatitust és Ithacust egyéni önös érdekek és a féltékenység motiválta. Így lett Priscillianus az egyházi és politikai érdekek és manőverek áldozatává.

De Isten gondoskodott róla, hogy Priscillianus halálának 1500. évfordulóján, 1885-ben egy fiatal bajor kutató, Georg Schepes felfedezze Priscillianus elvesztettnek hitt műveit a würzburgi egyetem könyvtárában, melyek az egyik legrégibbi latin nyelvű kéziratok közé tartoznak. További történeti kutatások kiderítették, hogy a kéziratokban talált tanítások teljesen ellentmondanak azoknak a vádaknak, melyekkel Priscillianust illették. Hiszen írásainak mondanivalója és stílusa nem összeegyeztethetőek a vádak tartalmával, ugyanis ő maga is fellép a manicheizmus hamis és gonosz tanításaival szemben. Írásai egy mély és elkötelezett szentségre törekvő keresztény jellemet sugároznak. Noha a szentségre való törekvésben az aszketizmus jegyei is kimutathatóak írásaiból, mely bőjtre és a test gyötrésére is nagy hangsúlyt fektetett, mellette kifejti azt is, hogy az aszketizmus önmagában nem a legfőbb dolog, csak hozzásegíthet ahhoz, hogy Krisztushoz közelebb kerüljünk. Kijelenti, hogy a keresztények a Biblián kívül más építő keresztény irodalmat is olvashatnak. Persze ellenfelei

ezt is kifacsarták, és azzal vádolták meg, hogy az apokrif iratokat akarta a Szentíráshoz csatolni. Támogatta, hogy bibliaórákat nemcsak papi személyek tarthatnak, és azon a nők is részt vehettek. Tartózkodott attól, hogy könnyű erkölcsű és világi emberekkel együtt úrvacsorázzon. A teológiai vitákat kevésre becsülte, inkább a gyakorlati szentségre törekedett. A megváltást nem valami misztikus, varázslatos szertartáshoz kötötte, hanem szellemi cselekvéshez. Szerinte az egyház legfőbb feladata, hogy Isten ígését az emberek felé közvetítse, és minden embernek külön - külön kell egyénileg hitre jutnia. Ha valakinek megromlik a közössége Krisztussal, akkor bűnbánatot kell gyakorolnia, ám nincs semmilyen hivatalos szerv, mely a kegyelmet osztogathatja, csakis a Szent Szellem. Véleménye

szerint Isten nemcsak egyeseket, hanem mindeneket elhívott a teljes szentségre. Természetesen ezek a tanítások hamar szembeállították a Római Katolikus Egyházon belül azokkal, akik az egyház megerősödését az „apostoli utódlás”-on alapuló hatalmi rendszertől várták. Azok felé is ellenszenvet szült, akik az egyszerű hívők megszentelt életétől félve, saját hatalmukat féltették, mint Hydatius.

„Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jőne; és oly titok, mely ki ne tudódnék. Annak okáért amit a sötétben mondatok, a világosságban fog meghallatszani; és amit fülbe sugtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni. Mondom pedig nektek én barátaimnak: Ne féljete azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak.” (Luk 12,2-4)

Elek Sándor, Berettyóújfalú

Felhasznált irodalom:

DR. HORVÁTH EMŐKE: Priscillianus esete Ambrus püspökkel és Maximus császárral. In: Publicationes Universitatis Miskolcensis. Sectio Philosophica Tomus IX.-fasc. 3. 2004. 67-75.

BROADBENT, EDMUND HAMER: Zarándok Gyülekezet. Primo Evangélium Kiadó, 1990. 11. évfolyam 4. szám A. D. MMX SANCHEZ,

SYLVAIN JEAN GABRIEL: Priscillien, un chrétien non conformiste. Doctrine et pratique du priscillianisme du I^{ve} au VIe siècle.

Paris, Beauchesne, 2009. (Théologie Historique, 120) 523 old. <https://www.uni-miskolc.hu/~egyhtort/cikkek/priscillianus-rec.htm>

Magyar Katolikus Lexikon: <http://lexikon.katolikus.hu/P/Priscillianus.html>

Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék

A történet még 2018-ra nyúlik vissza, amikor egy multinacionális cégnél dolgoztam Csongrád-Bokroson. Nagy gyár, ezernél is több dolgozóval, szigorú szabályokkal, teljesítményértékelésekkel, tréningekkel, vizsgákkal, folyamatos auditokkal. A környéken csak „droidoknak” hívják az ott dolgozókat, a gyárat meg „droidgyárnak”. Kemény környezet, 12 órás (négy műszakos) munkarend, más szóval az evangélium hirdetésére nem a legalkalmasabb környezet emberi szemmel. Egyik szentesi testvérünk régóta ott dolgozik. A helyzetét nem, de a kitartását lehet „irigyelni”.

Mint a legtöbb munkahelyen, itt sem más az új dolgozók megítélése a régebbiek részéről: „Ez semmit nem tud!”, „Úgy sem érti szerencsétlen!”, „Tudja ez egyáltalán, mi az, hogy munka?”; stb. Ilyen hozzáállás mellett, ha csak utalást tettem az Örökkévalóra vagy az Úr Jézusra, úgy néztek rám, mint Noé nézhetett volna egy harmadik zsiráfra. Teltek a hónapok, a munka melletti tanfolyamokkal, tréningekkel, auditokkal.

Egy alkalommal műszakkezdésnél, a meetingen bejelentették előre, hogy jön majd egy tréner egy megadott napon, és az egész műszaknak kötelező a megjele-

nés a tréningen. Felhívták a figyelmünket, hogy mindenki készülhet elmondani, mire, milyen teljesítményére, elért életcéljára büszke, és ezzel kapcsolatosan tárgyat vagy fényképet hozhat. Emlékszem, először a gyomrom is összerándult arra a gondolatra, hogy bármit is magaménak tulajdonítsak, büszke legyek rá, és ráadásul ezekkel emberek előtt dicsekedjek. Gondolok a felfuvalkodott Heródesre (Csel 12,23). Tudom, mindent úgy kaptam a Teremtőnkől. Az életem, egészségem, családom, munkám, tehetségem, stb. Nem kevés időbe telt, hogy ez tudatosuljon bennem, de ma már tudom. Ezekkel a gondolatokkal, ellenérzésekkel fogadtam a bejelentést. Áldott legyen az Úr, aki adott nekem más gondolatokat, ötletet, még ott a meetingen! Szégyen vagy nem, de én már nem tudtam figyelni a tervezett darabszámokra, és egyéb elhangzott „hasznos” információkra. Lelki szemeim előtt zajlott már, az ugyanabban a nagy teremben, sok ember előtt megtartott tréningnap. „Láttam”, hogy a Bibliámmal a kezemben kísétek utolsóként, és bizonyoságot teszek a mi drága Megváltónkról, Jézus Krisztusról! Megértettem, hogy nem visszautasítással, ellenérzésekkel kell

fogadjam a bejelentést, hanem a lehetőséget, a „feldobott labdát” kell lássam meg benne. Nem akármekkora ziccer alakult ki. Ilyen lehetőség nem minden nap adódik egy ilyen kis „kaliberű” hívőnek, mint én, hogy az Élő Istenről bizonyosságot tegyen, ráadásul egyszerre ennyi, Krisztust nem ismerő ember előtt.

Eljött a nap, és persze mindenki lazább volt, mert bár bent kellett lenni, de nem kellett dolgozni, nem voltunk nyomás alatt. Csoportokra osztottak bennünket, és én valahogy a mű-

szakvezetőmmel kerültem egy csoportba. Egy fiatalos hölgy érkezett valahonnan, ő tartotta a motivációs tréninget, és feladatokat is kaptunk. Amikor a vezetőm meglátta a cipzáros borítóval ellátott Bibliámat, megkérdezte: „Mi ez Tibi?” Válaszoltam, majd kérdezett ezt - azt, és én voltam megint a lehetséges harmadik zsiráf. Szünet előtt volt feladat, illetve lehetőség kimenni, mindenkinek a büszkeségéről beszélni, akár tárggyal a kezében. Bár sokan voltunk, ahhoz képest kevesen mentek ki. Ki a legnagyobb horgászkupát és versenyeredményét, ki a gyermekéről készült fényképet vitte ki, és mondta el büszkeségét. Mivel sorban

haladtunk, és a mi csoportunk volt az utolsó, tőlünk meg csak én jeleztem, hogy kimegyek, így tényleg utoljára mentem ki. Előtte azonban a vezetőm felkonferált, és elmondta, hogy Tibi nem tartja jónak a büszkeséget, sőt veszélyesnek, de majd ő elmondja.

Kimentem előre az Úrtól kapott bátorsággal, és a Bibliámmal a kezemben. Elő-

ször elmondtam, hogy mit tartok a kezemben, utána pedig azt, hogy miért ezt a „tárgyat” választottam. Beszéltem a múltról, az el-

vesztegetett, beteges, depressziós életemről. Elmondtam halálfélelmeimet, betegségek miatti munkanélküliséget, lelki és fizikai szegénységemet, bűntudataimat és elvetettségemet. Az, hogy mindenki figyelt, nemcsak a bizonyoságtételelem elmondását könnyítette, hanem arról is árulkodott, hogy mind nekem, mind nekik egy ritka lehetőség adatott. Ilyet ők se hallanak mindennap. Ezek után pedig a jó hírt mondtam el. Jézus Krisztus megtalált, megbocsájtott, helyreállított, meggyógyított, és ezért vagyok munkaképes, ezért lehetek közöttük. Nem magamra vagyok büszke, hanem az Örökkévalóra és Jézusra, mert

tőle kaptam mindent. A Biblia meg azért van a kezemben, mert Őróla tesz hiteles bizonytságot, és ezt olvasva ismerem meg jobban a szerető Istent. Ilyeneket mondtam. Istennek legyen hála! Mikor befejeztem és megköszöntem a figyelmet, pár pillanatig csend volt, majd elkezdtek tapsolni. Nem tudták, de az Úr Jézust tapsolták meg! Amikor leültem, a műszakvezetőm, őszinte döbbenettel az arcán mondta: „Köszönöm Tíbi!” Eljött a szünet, és volt, aki odajött, kérdezősködött, megnézte a Bibliámat. A tréninget tartó hölgy és a vezetőm nem mentek ki szünetre, hanem beszélgettek velem „ezekről a dolgokról”. Örvendeztem belülről! Smink ide vagy oda, a hölgynek potyogtak a könnyei. Szemmel láthatóan megérintette, és nem is szégyellte. Elmondta, hogy apukája evangélikus lelkész, és szokott menni az istentiszteletre, de soha nem hallott még ilyen bátor, őszinte és egyéb pozitív jelzőkkel ellátott bizonytságtételt. Ő járja az országot, tréningeket tart cégeknél, de ehhez még hasonlóval sem találkozott. Ő kapott valamit, és köszöni.

Hogy kinél milyen földre hullott a mag, azt nem tudom, de aki az Úr Jézust szolgálja, az tudja, hogy mindennek „költsége” van. A torony építését is, meg az elengedhetetlen hadseregben lévő katonákat is számba kell venni (Luk 14,28-31).

Eljöttek a rendes munkanapok. Néhány hónap leforgása alatt a következők tör-

téntek. Először megszűnt a műszakom azon a területen, mert négyből csak három műszak lett. Szétdobtak bennünket, és én, mint „harmadik zsiráf” átkerültem egy másik területre. Azon a területen „nem tudtak” a pozíciónak megfelelő állást biztosítani, ezért a csomagolóba tettek. Mivel ez ciki volt az új főnököm szerint, ezért kiraktak udvaros targoncásnak, meg folyadékpark-kezelőnek. Rájöttek, hogy ott nem lehetnek ketten, ezért újra a csomagoló részlegen dolgoztam, majd raktáros targoncás „lehettem”. A megint új, idős, nyugdíj előtt álló főnököm zöldfülűként kezelte, 20 éves targoncás tapasztalat mellett. Persze kollégáim erre rásegítettek, mert én voltam (megint) az új dolgozó, ők meg nagyon ügyesek. A főnök először anyagi károkozást akart a nyakamba varrni, de nem sikerült neki (tanúim voltak), majd annak ellenére, hogy mindent megtanultam, sőt kiválókra vizsgáztam, auditokon nagyon jó eredményt értem el, leminősített. Az éves értékelésen „fejlesztésre szorul” minősítést (még maradhat a cégnél) kaptam, meg ezzel együtt egyharmadát a bónuszomnak. Mínusz egy-száznegyvenezer magyar forint. Hát... úgy érzem voltak „katonák” a háttérben, meg volt „költség” is. Testvérek, azt mondom: AKKOR IS MEGÉRTE!

Dicsőség Istennek és Fiának, Jézus Krisztusnak! Ámen.

Nagy Tibor, Csongrád

Az utolsó istentisztelet

Feri bácsi gyülekezetünk legidősebb tagja volt a maga 90 évével. Idős kora ellenére nagyon életvidám tagja volt gyülekezetünknek. Alkalmaink egyik legbuzgóbb tagja lévén, amíg tehetette, addig mindig köztünk volt. Kortól függetlenül mindenki szerette őt, kicsik és nagyok is, mindig élvezettel hallgattuk, amikor énekelt közöttünk. Szolgálatkész volt, amíg tehetette, maga is másokat vigasztalt az általa vezetett kórházi istentiszteleteken. Egészségi állapota gyorsan romlott: két hónapja még a gyülekezettel úrvacsorázott együtt, egy hónappal ezelőtt már ki kellett vinni hozzá az úrvacsorát, ma már Megváltójával a mennyben ihat a szőlőtökének borából.

2022. január 14-én pénteken hívott fel Feri bácsi fia, hogy édesapja rosszul van, már félrebeszél. A távirányítót kezében tartva és azt nyomogatva mondja, hogy lehívjuk az igét. Majd amikor megkérdezte fia, hogy hol lakik, akkor azt válaszolta, hogy a Reménység utcában. Fia jelezte tehát számomra, hogy szerinte édesapja nem éli meg a reggelt, azaz, ha akarom még élve látni, akkor ma este még meglátogathatom. Igyekeztem megragadni a lehetőséget, magamhoz vettem énekeskönyvemet, és elmentem Feri bácsihoz. Belépve az ajtón így köszöntöttem: „Áldás, békesség ennek a ház-

nak! Szabad itt az Úr Jézust imádni?” Örömteljes válaszként hangzott el: „Igen!” Elkezdtem énekelni az *Itt van Isten köztünk...* című éneket. Úgy gondoltam, hogy talán nem lesz az értelménél Feri bácsi, ezért döntöttem az énekeskönyv mellett. Hitttem, hogy az énekek biztosan elérnek majd a szívéhez. Nagy meglepetésemre hangosan, fejből, velem együtt énekelt az éneket. Ezután imádságban adtam hálát Istennek, hogy még adott lehetőséget arra, hogy idős testvéremmel együtt imádjuk az Ő nevét. Második énekünk *Az Isten bárányára letészem bűnöm én...* című ének volt, melynek minden sorát ízlelgetve, tovább folytattuk Istenünk dicséretét. Ezek után megemlékeztünk Krisztus szabadító munkájáról, amelyet életünkben cselekedett, és arról, hogy nem kell bűneink szerint elvesznünk, mert Krisztus elhordozta bűneink átkát helyettünk. Én megemlékeztem arról az éjszakáról, amikor átadtam életemet Krisztusnak, és először néztem fel hittel reá, Feri bácsi pedig szintén megemlékezett arról az „ominózus” éjszakáról, amikor Isten őt újjászülte, és idős kora ellenére eldöntötte, hogy ha Isten még élteti, akkor szeretne bemelegíteni. Így történt, hogy kicsiny formálódó gyülekezetünk első bemelegített tagja Feri bácsi lehetett 2009. december

6-án. Ezek után beszélgettünk arról, hogyan munkálkodik bennünk Isten az Ő Szelleme által, és hogyan indít bűnbánatra bennünket, ha kell, buzdít imádságra és szolgálatra. Felismertük azt az igazságot, hogy megtérésünk napjától kezdve Isten folyamatosan arra tanított minket, hogy ne a test dolgaival foglalkozunk, amelyek múlandóak, hanem a szellemi dolgokkal, amik marandóak. Hiszen e testben nem láthatjuk meg őt. Éppen ezért szükséges, hogy

ezt a testet letéve felvegyük feltámadása által az új, megdicsőült testet, mellyel megláthatjuk Krisztus Urunkat. Ezen gondolatok közepette beszélgettünk a halál szükségéről és a feltámadás tényéről. Megértettük, hogy Krisztus velünk van a világ végezetéig minden napon, és a világ végezete számunkra akkor jön el, amikor lehunyjuk örökre e földön szemünket. De nekünk, akik az Úréi vagyunk, nincsen éppen ezért okunk a félelemre, hisz a következő pillanat már az elragadtatásunk győztes pillanata lesz. Ezen a találkozáson örvendezve folytattuk imádságos szívvel istentiszteletünket. Feri bácsi oly alázattal és hódolattal imádkozott Istenhez, hogy abban a pillá-

natban megértettem, Ő már készen áll, és előttem jár a hitben. Csak gyönyörködtem az Úr tökéletes munkájában, ahogyan láthattam, hogyan készíti el az övét a vele való találkozásra. Imádságát azzal fejezte be, hogy az imádságos lelkület hadd legyen jellemző reá élete végén is. Istentiszteletünket a *Hadd menjek,*

Istenem... című énekkel zártuk, melynek utolsó sorait szinte már berekedve, de kitartóan mégis elénekeltük:

„*Csillagvilágokat elhagyva már,*

Elfáradt lelkem is hazatalál. Hozzád ha eljutok, lábadozok, ott majd megnyughatok örökre én!” Feri bácsi megköszönte az istentiszteletet, és kifejezte, hogy most már megnyugodott a lelke. Elköszöntem tőle, és emlékeztettem, hogy hamarosan találkozunk e testben vagy az elragadtatásban Krisztus színe előtt, mire ő hangos Ámennel nyugtázta szavaimat.

Hajnali 1 óra 45-kor csörrent meg a telefonom. Feri bácsi fia hívott, és annyit mondott: „*Megtörtént!*” Így közölte édesapja halálát. Amikor éjszaka átment hozzá, hogy megnézzze, hogy van, azt látta és hallotta, hogy apja újból imádkozik: „*Ingyen kegyelemből megtörtént!*”

Azután megköszönte fia szolgálatát, majd amikor az kiment, hogy főzzön neki egy kis teát, visszatérve már örökre elaludva találta édesapját, gyülekeztünk szeretett legidősebb testvérét, Feri bácsit. Eszembe jutott, hogy Feri bácsi mindig azért imádkozott, hogy a halálhoz közeledve a fájdalmai közepette ne-

hogy szegyet hozzon Krisztus nevére, és nehogy megtagadja őt. Csodálatos a mi Urunk munkája, hisz nem hozott szegyet Megváltójára, hanem élete végén is „imát rebegve”, dicsőítve és Krisztust imádván ment át az örök dicsőségbe!

Megemlékezve:

Elek Sándor, Berettyóújfalui

Kárpátaljai helyzetkép az ukrán-orosz háborúról

Bakos Imre testvér a Beregújfalui Baptista Gyülekezet vezető presbitere, a Kárpátaljai Baptista Jótékonyági Alapítvány igazgatója. Az alábbiakban megosztunk pár részletet a vele folytatott levelezésből, melyet az ukrán-orosz háború kitörése után írt.

„Mi még azért nem menekültünk el, mert itt kell most bátorítanunk, szolgálnunk, hirdetniünk és cselekedniünk az Igét. Én is voltam katonán és emiatt kereshetnek, de a kötelező katonai besorolás kivételei között olvastunk egy olyan szabályt, hogy aki humanitárius segítséget nyújt a rászorulóknak, azt nem viszik harcra. A Kárpátaljai Baptista Jótékonyági Alapítvány igazgatójaként hivatalosan állítottam ki egy ilyen igazolást magamnak. Bízunk az Úrban, hogy Ő a mi oltalmunk, viszont egy igazoltatás alkalmával

mindenki, aki nem vonult be, fel kell mutassa ezt az igazolást és a nála lévő személyi igazolványát. Ez a törvény! Én úgy vagyok vele, hogy kész vagyok felmutatni, kinek a nevében és kinek az engedélyével lehetek segítője embertársaimnak, és így vallást tenni a bennünk lévő Szentlélekről.

Ebben a néhány napban rengeteg teendőt sikerült Isten segítségével elvégeznünk. ÖVÉ MINDENÉRT A DICSŐSÉG! Sok esetben kell biztatni az itthon maradtakat, hogy keressék Istent, és maradjanak meg Őbenne bízva. Ma délelőtt egy olyan családot látogattunk meg, ahol az anyuka itthon maradt 3 gyermekkel. Az egyik nagylány nemrég ment át a határon. A fiatalasszony holnap indul a 16 éves lányával és a 7 éves fiával. Hosszasan beszélgettünk velük és imádkoztunk értük. Ők mindenképpen szeretnék hazajönni, amint

elcsitul a háborús helyzet. Délután újabb két család került a látókörünkbe, akiknek sürgősen segítséget kell nyújtanunk. Egyikőjük ma jött haza Magyarországról. Csütörtökön elmenekültek, de úgy döntöttek, hogy mégis hazajönnek. Sajnos anyagilag a pár nap alatt kimerültek. Otthon alig maradt valami fogyasztható étel.

A másik családból a 23 éves fiatallembert vitték el a napokban katonai szolgálatra. Az anyuka amúgy is szegény volt, ma pedig már sem gyógyszerre, sem kenyérre

nem volt pénze. Őt már néhányszor segítettük élelmiszercsomaggal, most ismét meglátogatjuk. Az energiánk merülőben van, mégis reggelre mind-mind megújulunk és megyünk oda, ahova vezet az Úr!

Nemrég érkeztünk haza az egyik családlátogatásból, ahol az édesapa Pesten dolgozik és fél hazajönni. A család nagy örömmel fogadott minket, és megengedték, hogy imádkozzak értük. Meghívtuk őket a vasárnapi alkalomra az imaházba, reméljük eljönnek. Nem érkeztünk üres kézzel, a gyerekek nagy örömmel fogadták a tejet és az édességet. Szeretnénk velük továbbra is tartani a kapcsolatot, és ha lehetőségünk lesz, segítséget nyújtunk a számukra.

Most érkezett a hír, hogy 30 édesanya és gyermekeik lesznek elszállásolva a beregújfalui óvodában. Arra kért meg az imént a polgármester, hogy ha csak egy kis térszával és olajjal is, de segítsünk.

Isten oltalmában ébredtünk, ma reggel is! Övé a dicsőség! Ma ez az Ige bátorított: "Ha

hadba indultok országotokban a benneteket szorongató ellenség ellen, akkor is ezekkel a harsonnákkal fújjatok riadót. Akkor majd megemlékezik rólatok Istenetek, az Úr, és megszabadultok

ellenségeitektől." (4Móz 10,9) Több mint 20 évvel ezelőtt, 19 évesen hívtak be katonának. Ma is emlékszem, hogy milyen változást hozott ez az életemben, egyik napról a másikra. Rövidre vágott haj, kötelező borotválkozás, sorban állás, parancsteljesítés stb. Akkor békes országhelyzet volt. Érdekesnek és férfiasnak tartottuk, hogy fegyvert bíznak ránk, ami a saját nevünkön van. Tudnunk kellett a puska sorozatszámát, és minden porcikáját ismerni kellett. Így telt el 18 hosszú hónap! Ma a katonáskodás nem azt jelenti, amit 10-20 évvel ezelőtt. Ma véresen komoly, hogy valakit elvisznek katonának, és mire feleszmél, már az orosz ostromra készülő Kijevben van! Sokan kérdezik, mi nem félünk? Nem

megyünk külföldre? Noha tudjuk azt, hogy Isten Igéje azt mondja, hogy nem a félelem lelkét kaptuk, mégis van, hogy igenis féltünk. De Isten arra bátorít ma is, hogy Ő megsza-
badít ellenségeinktől! Ebben bízunk. Tudjuk és hisszük azt, hogy az Úr a mi oltalmunk, menedékünk, pajzsunk a viharban és a hábo-
rúban. Kérünk imádkozzatok érünk, a béké-
ért, a kitartásért. Mindent köszönünk!"

Jelenleg még van lehetőségünk Bakos Imre testvér szolgálatát anyagilag támo-
gatni. Így a felajánlott összeg közvetle-
nül kerül a segítségnyújtóhoz.

Aki szívesen részt vállal ilyen módon is a menekültek megsegítésében, írjon a gal.lajos13@gmail.com címre.

Gál Lajos, Szeghalom

Hiszem

Kocsis László

1. Hi-szem, hogy egy - kor ér - tem meg - hal - tál,

5 Sí - rod - ból har - mad - nap fel - tá - mad - tál,

9 Mond - tad, hogy bú - ne-im - mel Hoz - zád fut - ha-tok,

13 Vé - red-ért ke-gyel - met ka-pok.

2. Hiszem, hogy Neved nagyobb mindennél,
Velem vagy, gyáva szívem így nem fél.
Mondtad, hogy próbáimban oltalmam Te vagy,
Ó, kérlek, magamra ne hagyj!

3. Hiszem, hogy Szent Szellemed bennem él,
Általa lelkem szeret, hisz, remél.
Mondtad, hogy életemben tanácsol szavad,
Rád hallgatva leszek szabad.

Szabadság a világ szellemétől

A világtól való elválasztottság az Újszövetség egyik fő témája. Mielőtt a keresztre ment Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy ne tartozzanak a világhoz. Jézus is elkülönítette magát: „nem e világból való” volt, és kijelentette, hogy a tanítványai ugyanúgy más világhoz tartoznak. Mivel nem e világhoz tartoznak, Jézus azt mondta nekik, hogy nehéznek fogják találni az életet ebben a világban. (Ján 15,19; 17,16). A tanítvány felelőssége, hogy tisztán tartsa magát a világtól (Jak 1,27). A gyülekezet Krisztus szeretett, győztes és megszentelt menyasszonya (Ef 5,25-27). Ez magyarázza Pál „félő szeretetét” a korintusi hívők felé. Pál arra vágyott és azt mondta nekik, hogy szeretné őket, mint szeplőtelen menyasszonyt állítani Krisztus elé, és féltette őket, hogy a gonosz ne hogy megrontsa őket (2Kor 11,2-3). Ez magyarázza a rendkívül erős szavakat: „parázna férfiak és asszonyok,” amit Jakab is olyan hívőknek címzett, akik a világ szellemével barátkoztak (Jak 4,4). Igen, a Biblia sokszor beszél az elválasztottságról.

Engedjétek meg, hogy világossá tegyem, hogy azt az elválasztottságot, amiről a Biblia beszél, nem fizikai távolságként kell értelmezni. Nem a világban körülötünk lévő emberektől való fizikai elválasztottságról van szó, hanem egy szív-

beli elválasztottságról. Sokan azt tanították, hogy remeteként élve valamilyen magányos helyen, ahol nincsenek kapcsolatban a világi emberekkel, közelebb kerülhetnének Istenhez. Egy szerzetes, aki bezárkózik egy kolostorba vagy egy apáca, aki a nyugalmat keresi egy zárda falain belül, nem értette meg az elválasztottság lényegét, amit a Biblia tanít. Az elválasztottság nem fehér, sárga, vagy bármilyen más egyenruha viselését jelenti. Jézus sohasem beszélt és nem is követett semmiféle külső megkülönböztetési gyakorlatot. Ennek a világnak a szellemétől való szabadságról tanított, miközben közöttük élünk. Egy idegen közegben élünk. Egy hajó az óceán közepén vízzel van körülvéve, de a hajóban még sincs tengervíz. Ha egy hívő így él a világban előbb vagy utóbb gúnyolódással és ellenségeskedéssel találja magát szemben. Hamar kényelmetlenné válik egy ellenséges világban élni. Jézus előre figyelmeztette a tanítványait, hogy az ellenséges érzület elkerülhetetlen következménye az Ő követésének (Ján 16,33). Egy keresztyén mennyei állampolgár, ezért nyilvánvaló, hogy a föld nem a természetes élettere. A keresztyén egy „víz nélküli helyen élő hal” és nem szabad meglepődni, ha nehéz élni egy ilyen helyen. Csodára lenne szükség,

hogy egy hal életben maradjon a száraz-földön és nem kevesebb csodára van szükség Krisztus igazi gyülekezetének, hogy a földön éljen. Azonban pontosan ez Isten szándéka a keresztyén életével, hogy naponta az Ő csodatevő erejétől függjön. Isten az Ő népe és a világ szelleme közé egy óriási szakadékot helyezett el, egy olyan mély és széles szakadékot, mint ami elválasztja a Paradicsomot a Pokoltól (Luk 16,26). Egy szakadékot,

ami fölött nincs semmiféle híd vagy átjáró. A világ szellemétől való szabadság mindig is Isten vágya volt az Övéi számára. Sajnos egy hívő sokszor mégis csak akkor tanulja meg ezt a leckét, ha erőtlenné vagy frusztrálttá válik.

Zac Poonen (Bangalore, India)

Fordította: Abonyi Sándor

Forrás: <https://www.cfcindia.com/wftw/freedom-from-the-spirit-of-the-world>

Menekülj Jézushoz!

„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.” (Mt 9,12)

Nem az a kérdés, beteg vagy-e vagy nem. Az a kérdés, felismered-e, hogy beteg vagy? Szellemi értelemben mindannyian egyformán betegen születünk (Zsolt 51,7), és ha élni akarunk, állandó orvosi segítségre van szükségünk (Jn 15,5). Az Úr Jézus kizárólag a betegekhez jött, az „egészségeseknek” nincs rá szükségük. Szükséged van az Úrra? Akkor ismerd el: beteg vagyok!

Nincs attól szomorúbb látvány, amikor egy haldokló beteg elküldi az egyetlen Orvost, aki segíteni tudna, mondván, hogy ő egészséges. Amikor Jézus megállt Jeruzsálem előtt, sírt a város felett (Lk 19,41), pedig a tömeg ünnepelte. Ő mégis

látta a haldokló népet, ami nem ismerte meg az ő meglátogatása idejét (Lk 19,45).

Az Úr Jézus nagyon jól tudta, mit kell tenni, amikor ugyanabban a bűnre hajlamos testben élt, mint mi. *„Ki az ő testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenféllemért”* (Zsid 5,7). Könnyek között esedett és könnyögött, amíg élt ezen a földön. Miért? Nem azért, hogy betegeket gyógyítson vagy halottakat támasszon fel, hanem azért, hogy győzzön a bűn fölött. Ha az Úr Jézusnak erre volt szüksége, akkor nekem annál inkább. Aki valóban felismeri betegségének a súlyát, azt ilyen könnyörgés jellemzi.

Szilágyi Tamás, Varbó

Isten túsza

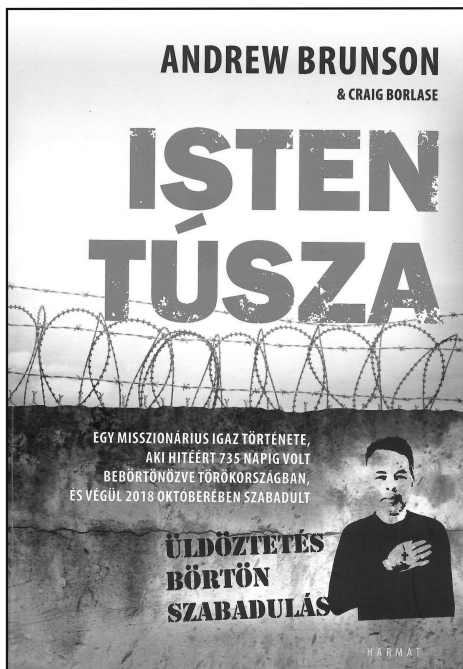
A könyv megtörtént eseményt ír le a közelmúltból. Amikor Törökországban az ottani bel- és külpolitikai helyzet megkívánta, hogy a hatalmon lévő rezsim ütőkártyaként használjon fel egy amerikai állampolgárságú foglyot, akit terrorizmussal vádolhat, a választás Andrew Brunson lelkészre esett. Az általa vezetett protestáns misszió már több, mint 20 éve működött, amikor 2016-ban, hamis vádak alapján letartóztatták. Fájdalmasan érdekes tény, hogy az ellene szóló feljelentést és később a hamis vádak olyan bukott keresztyének fogalmazták meg, akik korábban Brunson lelkész gyülekezetéhez tartoztak.

Ha az olvasó az ilyen helyzetekben általában megszokott bizonyágtételre számít, miszerint Isten csodálatos békessége, jelenléte és bölcsessége tölti be érte szenvedő gyermekét, csalódní fog. Az író leplezetlen őszinteséggel tárja fel belső vívódásait, kételyeit, mély depresszióját,

öngyilkossági gondolatait. Ez a könyv nem egy erős ember bizonyágtétele. Gyenge ember írta le gyengéknek, hasonló érzésekkel viaskodóknak, hogyan kerítette hatalmába a félelem és a végső

kétségbeesés. Brunson egy időben csak magyar származású felesége látogatásai, bátorító szavai, üzenetei tartották életben. Ebben az időben hívők milliói imádkoztak érte szerte a világon, így Magyarországon is. Így kétség sem férhet hozzá, hogy csak maga az Úr hozhatott fordulatot előbb a fogoly hitének lassú, de határozott megerősödése,

majd kiszabadulása területén is. Sok magas rangú amerikai diplomata és politikus érezte szívügyének, hogy az ártatlan fogoly kiszabaduljon a török igazságszolgáltatás diktatórikus és igazságtalan rendszeréből. Donald Trump amerikai elnök több alkalommal személyesen tárgyalt Erdoğan török elnökkel Brunson érdekében, aki végül 2018 októberében szabadulhatott. Az izgalmas és megindí-

tó történetet ajánlani tudom mindazoknak, akik szeretik a tényyszerű beszámolókat egyrészt napjaink történeteiről, másrészt a megtört, de végül győzelmet

aratott lelkekről akkor is, ha azok nem emelik azonnal mennyei magasságba az olvasót.

Gál Lajos, Szeghalom

Nekrológ

elhangzott Albert-Szilágyi András temetésén

Szilágyi András testvérünk 1961. június 10-én született Kolozsváron. Koraszülöttként, 6 és fél hónapra látta meg a napvilágot. Az orvosok központi agyi bénulást diagnosztizáltak, azt mondták, ha életben is marad, süket és vak lesz, szellemi fogyatékos. Annyira nem bíztak András életben maradásában, hogy 10 napos korában állították csak ki a születési anyakönyvi bizonyítványát. Addigra látták be ugyanis, hogy Istennek más terve van a fiúcskával, és életben marad. Isten életben tartotta, mert meg akart dicsőülni őbenne. Teste születése pillanatától börtönbe volt zárva, de szelleme és értelme élt és éles volt.

Andrásnak igen korán kijutott a szenvedésekből. 10 éves koráig tízszer műtötték a lábait, tulajdonképpen egész gyermekkorát műtétek között, gipszágyban töltötte. Az ébresztője a fájdalom volt, a gyötrődés az ebédje, s a kín és reménytelenség a vacsorája. Ízületei be-

rögzültek, szép lassan minden mozdulat fájdalommal járt. 17 év telt így el, s András szívéből felfakadt a keserűség és a fájdalom: „*Miért Uram?*” Fellázadt szívében Isten ellen. De Isten nem néma az ilyen kiáltásra. Hírnököt küldött hozzá egy barátja, Horváth Levente által, akinek bizonyágtételére András fájdalomtól megkeményedett szíve lassan felmelegedett. Elkezdett ifire járni. Nem sajnálták, cipelték, hozták - vitték alkalomról - alkalomra a hívő fiatal testvérei. András megszerette az Urat, lélekben új emberré lett, élete új értelmet kapott. Egyszer valaki azt mondta neki: „*András, a te toloszéked lesz a szószéked.*” Ez a mondat aztán egész hívő életét végigkísérte, mert valósággá vált.

23 évesen aztán elveszti apját, megövegyült édesanyjával maradnak ketten, aki nagy szeretetben és áldozatosan gondozta fiát. András semmilyen iskolát nem végezhetett, mégis Isten kegyelmé-

ből művelt és tájékozott emberré vált. A kommunizmusban kényszerből hozzájuk telepítettek egy idős házaspárt, hogy ott lakjanak. Amit emberek kényszernek szántak, Isten áldássá fordította: ez a kedves idős házaspár pótnagyszülővé vált, vigyáztak rá, amikor édesanyja dolgozni ment, a bácsi pedig a tanítója lett: s bár iskolába sosem járhatott, András hat évesen megtanult, és igen megszeretett olvasni.

38 éves koráig András édes-

anyjával élt. A Gondviselő kirendelte a barátokat, testvéreket, segítőkét. S Isten tudja, hogy „nem jó az embernek egyedül”, így történt, hogy 20 évesen egy fiatal lány elkezdett ugyanabba az ifjúságba járni, ahová András is. A barátság hamar kialakult, ami jó egy év alatt szerelemmé mélyült, s csakhamar Rozival mindenestől eggyé váltak: hitben, szeretetben, igazságban, közösségben, bővölkedésben, szűkölkedésben, örömben és szenvedésben. Egy év jegyesség után 2001. június 30-án házasodtak össze. András életében Isten Rozi által beteljesítette az ígérését: adok néked hozzád illő segítőtársat. S lettek ketten valóban egy testté. Nekem olyanok voltak ők ketten, mint Isten szolgálja és a mellé rendelt őran-

gyal. Csodáltam mindkettejük hosszútűrését, egymásra figyelését. András, amióta ismertem, sosem panaszkodott. Rozi sem. Csak tették - szép csendben együtt, ketten, mint kéz és láb - a dolgukat, amit Isten rájuk bízott. András volt a fej, Rozi a kéz és a láb.

András szerette Isten ígétét és szerette

az igazságot. Volt, hogy egy versen órákat, napokat gondolkodott. Szívesen beszélt másokkal is az ígé-

ről. Nem liturgikus ember volt, nem szerette a kötöttségeket. Harcos volt, aki nevén nevezte a bűnt, ahogy teremő Urunk is. Olyan ember volt, akire jellemző volt, amit Luther úgy fogalmazott: „Az igazi béke nem a konfliktus hiánya, hanem az igazság szeretete.”

Mikor készültem erre a szolgálatra, akkor feltettem magamban a kérdést: „Mit mondana nekünk András, ha tehetné...?” Először valószínűleg ígét. Azt az ígét, amelyet sokszor mondott el, mindenhol, ahol a fogyatékos vagy a testi nyomor életkedveket vett el. „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt, ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó

nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4,16-18). Döbbenetes, hogy András, aki 60 évet töltött el tolószékben, aki a születése pillanatától egy pohár vizet nem tudott önállóan meginni, a maga szenvedését is „pillanatnyi könnyű” szenvedésnek látta ahhoz képest, amit az Úr Jézus elhordozott értünk. De azt is elmondaná, hogy van látható és van láthatatlan tolószék is: sőt sokkal többen vannak, akik lelki értelemben nyomorékok, mint akiket testi fogyatéki kényszerít tolószékbe: a szeretetlenek, az önmaguk körül forgók, a sértődékenyek, a meg nem bocsátóak, a bűnt szeretők, az igazságot elferdítők, a fellengzősek, akik másokat lenéznek, akik megítélik testvéreiket, a képmutató vallásosok. Mit üzenne tehát? Hogy térjete meg (valóban), mert elközelített a

mennyei országa! Azt, hogy ne engem sirassatok, hanem magatokat. Ne rám, hanem az égiekre figyeljete! Én már célba értem, én már haza jutottam. Nekem már nincs több fájdalom a testemben, könny a szememben, mert Isten letörölt minden könnyet a szememről. Ezért tehát ti, akik még éltek, az Égiekre emeljéte a tekinteteket, mert az idő közel... Krisztust szeresséte, ne az egyházat! Hozzá és az igazsághoz ragaszkodjate, ne a saját egyházi hagyományaitokhoz. Őt kövesséte! Az ígét tartásate tanítótoknak, ne mások véleményét. Ne legyete képmutatók, igazságosan ítéljete egymás között, és főleg ne öntséte le hamis szeretettel a bűnt és a hitetlenséget! „Szíveteket szagassáte meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az ÚRhoz!” (Joel 2,13a)

Dicsőfi Balázs, Mosonmagyaróvár

„AZ IGAZNAK EMLÉKEZETE ÁLDOTT...”
PÉLDABESZÉDEK 10,7

HÍREK

Események

2022. február 5-én tábori fórum volt Varbón.

2022. március 14-én építőtábor lesz Pányokon.

Az idei férfi csendesnap Derecskén kerül megrendezésre 2022. március 19-én.

A nap témája: Egyén a közösségben.

A női csendesnap 2022. április 23-án lesz Sziget-szentmiklóson. Mindkét alkalomra honlapunkon, a www.tesz.net oldalon lehet jelentkezni.

Gyermekáldás

Szilágyi János (Ildikó és Gyuszi gyermeke), 2022. február 22.

Gyász hír

Szűcs Ferenc testvérünk 2022. január 14-én az Úrhoz költözött.

Temetése 2022. január 25-én volt Berettyóújfaluban.

„FÁRADOZZATOK ANNAK A VÁROSNAK A BÉKESSÉGÉN,
AHOVÁ FOGSÁGBA VITETTELEK BENNETEKET, ÉS
IMÁDKOZZATOK ÉRTE AZ ÚRHOZ, MERT ANNAK A
BÉKESSÉGÉTŐL FÜGG A TI BÉKESSÉGETEK IS!”
JEREMIÁS 29,7

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!

Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság!"

Támogatását egyszerűen, honlapunk adományozási felületén keresztül is eljuttathatja hozzánk:
www.tesz.net/adomanyozas

Kiadó: A Testvéri Szövetség
Közhasznú Egyesület
Az egyesület honlapja:
www.tesz.net

Felelős kiadó: Dr. Szoboszlai Zoltán

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Frank Róbert, Molnár István, Török Sándor

Tördelés, szerkesztés: Frank Viktor

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig
Elekne Szoboszlai Réka,

Megjelenik: negyedévente
Aktuális példányszám: 820 db
Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely